

ПОЗДРАВЪ

Хей, здравѣйте вий другари, Да се учимъ всички дружно,
часъ за учене удари. че това за насъ е нужно,
Всички мирно да стоимъ пъкъ и нашиятъ народъ
предъ учителя любимъ. чака по-добъръ животъ.

Моливъ стиснали въ ржката, Ха, на работа, другари,
спрѣли погледъ на дъската, часъ за учене удари.
нека слушаме въ захласъ Само съ трудъ и съсъ наука
топлия му ясенъ гласъ. има въ тоя свѣтъ сполука.

Лжчезаръ Станчевъ

СМЪРТЪ, НО НЕ ПРЕДАТЕЛСТВО

Пролѣтътъ отдавна бѣше нахълтала въ планината. Вѣковнитѣ букаци бѣха се разделени, но не се чуваше сладката пѣсенъ на горскитѣ птички. Небето отъ седмици виснѣше като сиво олово и изплакваше своитѣ сълзи. . . Може би то скърбѣше за обилно пролѣтата кръвъ въ Сръдногорието и Родопитѣ. Надъ българската земя бѣ легнала велика скръбъ. . . Бѣше страшната 1876 година. . .

Единъ такъвъ сивъ майски день по планинската пжтека, която се виеше край рѣката Витъ, вървѣше потеря. Около двъдесетъ въоръжени до жби турци караха предъ себе си едъръ българинъ съ вързани ржце. Той стискаше жби и гледаше предъ себе си, унесенъ въ мисли.

Казвахъ го бай Станчо, овчаръ изъ Тетевенско. Тая заранъ, когато излизаше отъ кжщи съ пълна торба хлѣбъ, лукъ и сланина, една турска потеря го загради и го подкара. Край селото почнаха да го биятъ жестоко. Искаха да имъ изкаже кжде се кривятъ комититѣ, съ които снощи се е срѣщалъ. Като чу това, бай Станчо приbledнѣ. Наистина, бѣше срѣщалъ четирима възстаници, начело съ войводата Бенковски и попъ Кирилъ. Той имъ показа една потулена пещера. Тамъ тѣ се скриха, а бай Санчо слѣзе въ селото да вземе за измжченитъ си гости храна. Кой го бѣше видѣлъ и издалъ? Овчарѣтъ си блѣскаше главата, но напусто. Ударитѣ върху му се сипѣха единъ следъ другъ. Турцитѣ го блѣскаха съ пушкитѣ, бодѣха го съ ножоветѣ, ритаха го. . .

— Казвай, на кого носишъ тоя хлѣбъ?

— За мене, въ кошарата го нося. . .

— Какво, бе гяуръ? Ти на насъ ли ще разправяшъ това? Ние не знаемъ ли, че вчера си говорилъ съ бащъ комитата? Казвай где си ги скрилъ, че живъ ще те одеремъ!